Totul este în ochiul celui care privește

On Octombrie 03, 2022

Numai în momentul în care înțelegem cauza care a dus la o anumită manifestare a prezentului putem să ne schimbăm modul de a vedea lucrurile și realitatea.

Soarele tocmai apunea. Pe cer, câțiva nori își făcuseră apariția, însă nu cred că aduceau precipitații. Legănat sufletește de un vis înaripat, priveam cum lumina se scurgea din întinsul mării și al cerului, întrebându-mă dacă decizia de a părăsi litoralul este bună sau nu. Ceva mă împingea să plec acasă, departe de litoral, altceva mă îndemna să rămân acolo, aproape pe atmosfera vacanței de vară, în mijlocul freamătului de trăiri, năzuințe și emoții care-i animă doar pe artiștii strălucitori: ei iubesc viața și arată cât este de frumoasă.

O sclipire de bucurie apăruse în ochii mei, discretă dar de efect, chiar atunci când soarele roșiatic lumină ultima oară orizontul. La urma urmei, cea mai grăitoare dovadă a înțelegerii artei, sesizarea fidelității față de natură (într-o operă de artă) este să observi un fenomen care-ți dă șansa să fii cu adevărat altcineva, să te implici emoțional într-o circumstanță care poate fi apreciată ca fiind extrem de importantă, declanșând actul de rememorare a unei zile trecute, plină de melancolie.

Iar dacă e adevărat ce spunea cineva, că artistul trebuie să fie în opera sa precum divinitatea în creație, invizibil și atotputernic, adică să fie pretutindeni simțit, însă nicăieri văzut, atunci eu cred c-am simțit în mine o putere superioară: puterea de a mă inspira din experiența prezentului, puterea de a mă contopi cu TOTUL din jur, departe de a fi un fel de univers închis în el însuși.

Cumva, am simțit că mă înalț spre divinitate prin faptul excepțional de a da impresia că am făcut lumină acolo unde apusul a lăsat loc de interpretare. Fenomenul acesta plin de mister, dar absolut natural și firesc, *Treastemiraz Inspha Saptarhio* (prezența simțită a trăirii durabile), mă va ridica mereu în ochii privitorilor artei mele.

Leadership: Ai deschis ochii privitorilor artei tale, sau ți-ai deschis mai bine ochii sugerându-ți multiple perspective de conlucrare între câmpul perceptibil și cel imperceptibil?

Impresia de pătrundere în adâncul spațiului formează de veacuri măsura artei prin acțiunea valurilor aflate într-o continuă mișcare, care se transformă prin refracție în perle magice sau în bucăți de sticlă. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că văzul se află aproape de auz, și în această măsură față de simț, pentru că ceea ce văd în mine însumi nu este altceva decât simț integrat în auz. Dacă în acest sens îmi pun întrebarea: "ce este văzul? ", atunci mă găsesc în aceeași situație a bătrânului acela care, privind în largul mării, în bătaia vântului, se întreba ce este auzul în câmpul simțirii profunde.

Succesiunea nuanțelor realiste, sclipirile de sens din jurul valurilor, tot mai fidele unei stări spirituale, pare distribuită în părți neuniforme, căci fiecare val se deosebește de celălalt prin ceva abia perceptibil de la distanță, cum sunt aripile unui pescăruș sau clipocitul domol al vreunei corăbii. Privind în jur cu naturalețe, fără să comand ochilor mei să privească doar ceea ce sunt pregătiți să vadă, am simțit pentru câteva secunde un fel de inspirație divină, ca un fel de perplexitate, pentru că n-am înțeles mare lucru, dar mi-a plăcut la nebunie. Aș zice că acesta este câmpul imperceptibil celor străini de lumea artei.

De ce spun asta? Fiindcă am simțit că fac parte dintr-un vis care a emis o strălucire

neobișnuită, un vis care aș vrea să nu se mai sfârșească, un vis pe care l-au visat și alți visători al căror vise îndeplinesc principiul artei pure, libere, nestanjenitoare.
Onbasha-Ushastes - arta de a visa conștient. Acesta este câmpul perceptibil celor care știu să aprecieze ceea ce sparge benefic monotonia cotidianului.

Fără să mă răzvrătesc cumva împotriva vreunei laturi a științei observației, voi continua să suprapun ceea ce văd peste ceea ce se poate anticipa prin intermediul simplității, naturaleții și profunzimii simbolurilor. Mai amplu vorbind, aparența tinde să devină realitate la sfârșitul unei analize vizuale care nu și-ar justifica pe deplin strădania de a percepe "particularul" din hotarele compoziției și coloristicii, traversând absolut orice lucru, decât dacă reușesc să văd totul prin ochiul îndepărtat al unui fotograf, și cu imaginația unui designer grafic.

Leadership: Poți să controlezi ceea ce se vede, în încercarea de a recunoaște o realitate care nu admite decât reprezentări concrete ale lumii?

Tot atunci, pe când marea își repeta eternul ritm lovindu-se de țărm, mă gândeam la omul acela care trăia parcă în afara timpului, în veșnicie, în lumea lui plină de vise. Pentru a mai adăuga o întâmplare zilei pe care o trăise în preajma mării, a hotărât să citească și să lase impresia că nu s-a întâmplat nimic în viața lui. A deschis cartea "O mie și una de nopți", și a început să întoarcă paginile, răsfoindu-le fără băgare de seamă, ca și cum ar fi vrut să ignore realitatea. Dintr-o dată, a văzut numele lui scris cu litere mari, undeva pe la mijlocul cărții. Şi pentru ca această coincidență să fie și mai mare, personajul ce purta numele lui era chiar de-o vârstă cu el, se născuse în același oraș și la aceeași oră, avea aceeași statură și suferea de aceeași afecțiune: miopie. Nu-i venea să creadă. Apoi, ceva l-a făcut să devoreze cartea până la ultima pagină. Şi, ca să vezi și să nu crezi: ultima pagină lipsea. Abia atunci a dezlegat el taina înțelepciunii: ceea ce te aștepți să vezi nu este conform cu ceea ce trebuie să știi.

Omul este ceea ce nu este, și nu este ceea ce crede că este. Cauza acestui principiu existențial își are sursa în ceea ce vezi atunci când încerci să recunoști o realitate care nu admite decât lucrurile concrete. Aș zice că vederea este totodată o necesitate psihologică, o corecție a distanței dintre realitatea efemeră și imaginea remanentă, în încercarea modestă a omului de a preconiza viitorul dorit, lăsându-se târât de emoții într-o necesitate nelămurită de a lumina necunoscutul, provocarea aceasta fiind adresată Ego-ului care spune „știu eu mai bine", „am citit", "am mai întâlnit".

În urma unor astfel de învățături, omul a ajuns treptat la ceea ce este azi, adaptându-se încet, supunându-și natura, devenind unica ființă înzestrată cu conștiința faptului de a vedea, eliberându-se de incidența oricăror procese mentale analitice. De aceea, natura nu mai este o taină pentru el, nici întinderea din jurul lui nu mai este o necunoscută. Le-a cucerit, le domină parcurgând drumul uriaș de la imaginar la vederea concretă, de la vizualizarea unei imagini inspirate din clișee, din cutume, din automatisme, la o realitate în care nimic nu mai este așa cum era înainte.

Un factor acordat suplimentar leadershipului este că vederea cea mai profundă și mai cuprinzătoare ascultă numai de ochii care știu să observe natura în stare pură, încercând să o înțeleagă și să descopere tainele ei, fără să se obișnuiască cu o realitate primordială, incertă și intangibilă.

Totul este în ochiul celui care privește, inclusiv fenomenele naturii fac parte din capacitatea vederii specifică unui pictor, unui „analist perceptiv" care își reînnoiește constant inspirația, optica și procedurile artei sale. Iar dacă te raportezi la artă, realitatea presupune a prezenta simțurilor tale un mediu înconjurător generat virtual, ca un duplicat al spațiului fizic, pe care îl poți explora în diferite feluri.

După cum ați observat, am putut să-mi schimb modul de a percepe realitatea numai în momentul în care am înțeles cauza care a dus la o anumită manifestare prezentului (prin formă și culoare). Cauza a fost contemplarea ideii de frumos în prezența unei stări sufletești care este o rană vie: *"Între răsăritul de soare și-apusul de soare / sunt numai țină și rană"* (Lucian Blaga - Psalm)

Source: https://neculaifantanaru.com/totul-este-in-ochiul-celui-care-priveste.html